

ILOA ILMASSA

Terveiset kotiseurakunnasta pääsiäisenä 2017

**Voiko yksi hymy
pelastaa
koko päivän?
s. 10-11**

**Sinivalkoiset
93-vuotiaat:
Salme ja Ensio Pussi
s. 14-16**

**Eelis Mäkipää
uskaltaa elää ilman rooleja
s. 4-6**

SISÄLTÖ

- 3 Piinaviikon puhuttelussa
- 4 Eelis Mäkipää ei tarvitse rooleja
- 7 Ei mikään turha juhla
- 8 Gallup kutittelee pääsiäisfiilistä
- 10 Hymy hoitaa ja koskettaa
- 12 Iloa ilmassa
- 14 Armo avartui sodan kokeneille
- 17 Yhteisvastuu tuntuu kotikulmilla
- 18 Tervetuloa seurakunnan tapahtumiin!

Tämä Iloa ilmassa -lehti on omistettu seurakuntapastori Harri Virtasen muistolle.

Kohdataan

Hämeenkyrön seurakunta omistaa tämän pääsiäislehden vuosi sitten keväällä kuolleen seurakuntapastorin, Harri Virtasen, muistolle. Se on hyvin perusteltua, koska nimenomaan hän kehitti seurakuntamme pääsiäisajan jumalanpalveluselämää.

Harri hoiti uskollisesti vuodesta toiseen tuhkakeskiviikon iltamessun helmikuussa. Se aloittaa paastonajan kohti pääsiäistä. Pääsiäisyön messu oli Harrin jumalanpalvelusten huippukohta. Hän halusi ehdottomasti sekä valmistella että toteuttaa sitä. Hän ei ainoastaan suorittanut liturgiaa vaan eli siinä. Samalla hän hienovaraisesti johdatteli avustajat syvälle messun salaisuuksiin.

Harri on ollut ainoa luterilainen pappi, jonka tiedän koko pappisuransa ajan viettäneen viisi vanhan kirkon rukoushetkeä joka päivä. Hän ei tehnyt siitä numeroa, harva tuskin tiesikään. Kesken kokous- tai neuvottelupäivän hän vain vaivihkaa poistui sivummalle hiljentymään ja yhtä huomaamatta palasi työskentelyyn.

Te lukijat saatte tämän pääsiäislehden juuri ennen hiljaista viikkoa. Näin siksi, että hiljainen viikko ja pääsiäinen ovat koko kirkkovuoden keskus, jolloin katselemme Vapahtajamme kärsimistä ja kuolemaa.

Kenties myös kauhistelemme tiedotusvälineiden julki tuomaa pahaa, jota me ihmiset saatamme tehdä toisillemme.

Piinaviikko kertoo, että myös Jumala näkee ja kärsii. Hän halusi tulla ihmisen pahuuden keskelle. Hän ei tullut puhaltamaan peliä poikki, vaan kärsimään ihmisen ja ihmiskunnan takia – ja kanssa.

Pääsiäisenä, piinaviikon jälkeen, saamme koko kristikunnan kanssa kokoontua iloitsemaan, että kuolema on voitettu ja paha on kukistettu.

Jälleen kerran meille kerrotaan koko ilosanoma. Kovin ohueksi jää, jos sen vain tiedämme ja sitä ajattelemme. Siksi meitä kutsutaan kokoontumaan yhteen, elämään ja kokemaan yhdessä.

Uskomme, että ylösnoussut Herra, Kristus, on sanassa ja sakramentissa keskellämme. Hän sekä voi että tahtoo kohdata lunastamansa ihmisen.

Tervetuloa yhteyteen!

ERKKI MALMBERG

Hämeenkyrön seurakunnan kirkkoherra

- Kotiseurakunnassa Särkijärven leirikeskus on tärkeä paikka. Myös rippileiristä jäivät mukavat muistot, toteaa Eelis Mäkipää.

”SEURAKUNNASSA SAA OLLA OMA ITSENSÄ”

Teksti: Erja Taura-Jokinen • Kuvat: Erkki Jokinen

Lukiolainen Eelis Mäkipää on ollut lähes koko elämänsä ajan tekemisissä kuoleman kanssa.

– Taatani perusti vuonna 1967 hautaustoimiston, joka on laajentunut neljällä paikkakunnalla toimivaksi perheyritykseksi. Edustan suvun kolmatta polvea, joka on työssä mukana.

Pikkupoikana hän seurasi läheltä taatan työntekoa ja hyppäsi repsikan paikalle tämän kuljettaessa vainajia.

Nyt Eelis on palvellut asiakkaita koulupäivien jälkeen ja loma-aikoina.

– Nuo kokemukset ovat saaneet miettimään sitä, mitä kuoleman jälkeen tapahtuu. Minne itse olen menossa, jos kävisi huonosti?

Ilman paineita

Hänen perhepiirissään on kunnioitettu kristillisiä arvoja, joihin on kuulunut esimerkiksi iltarukous.

– Olen myös pienestä pitäen käynyt Hämeenkyrön seurakunnan lastenleireillä, jotka on pidetty Särkijärven leirikeskuksessa.

Kesärienoista ovat jääneet mukavat muistot pieneine, asiaan kuuluvine kolttosineen.

– Särkijärvestä on tullut tärkeä ja tuttu paikka. Oli ilman muuta selvää, että halusin käydä vuonna 2015 rippileirini juuri siellä. Fiilis oli hyvä. Porukka käyttäytyi tunneilla asiallisesti ja kuunteli.

Eelis alkoi käydä konfirmaation jälkeen nuorten illoissa ja ilmoittautui myös isoskoulutukseen.

– Olen huomannut, että seurakunnassa saa olla oma itsensä. Siellä ei tarvitse vetää mitään roolia. Us-

kon, että se kokemus on jokaisella mukana olevalla. Toivon, että yhä useampi tietäisi sen ja tulisi mukaan.

Seurakunnan vastuunkantajana

Itseään Eelis kuvaa sosiaalisesti tyyppiksi, jolle kaverit ovat tärkeitä.

Opiskelijan vapaa-aikaan kuuluu kavereita, seurakuntaa, musiikkia, ruoanvalmistusta sekä perheyrityksen tehtäviä.

Heistä vähemmistö on mukana seurakunnan toiminnassa.

– Uin kuin kala vedessä erilaisten ihmisten seurassa, mutta bilettämisen jätän väliin, nuori mies toteaa.

Lapsetkin ovat kivoja. Siksi Eelis vetää nyt seurakunnan kokkikerhoa 3.-6.-luokkalaisille.

– Pidän ruoanvalmistuksesta ja väsäilen mielelläni gourmet-annoksia.

Kalenterissa useimmat menot ovat kuitenkin seurakuntaan liittyviä.

Eelis soittaa bändissä, joka mm. keikkaili viime jouluyönä kirkossa. Instrumenteista tutuimpia ovat käyrätorvi, basso sekä perulainen laatikkorumpu, cajon.

– Minulle usko on luonteva asia, joka on aina kulkenut elämässä mukana. Vanhempien opettama iltarukous on laajentunut omannäköiseksi jutteluksi. Jumalaa pidän lempeänä, mutta oikeudenmukaisena, Eelis miettii.

– Juuri nyt toivoisin saavani uskolleni vahvuutta ja varmistusta, konkreettisia todistuksia Hänen olemassaolostaan.

Sukupolvien yhteyttä

– Pidän ihan mahdollisena, että voisin lukion jälkeen hakeutua kirkon nuorisotyönohjaajan koulutukseen.

– Ja kyllä sekin voisi sopia, että aikanaan ottaisin vastuun hautausalan perheyryksestämme.

Eelikselle suku ei ole rasite, päinvastoin. Yhteys eri sukupolvien välillä on tiivis, kun Mäkipäitä asuu Järvenkylänjärven rantamailla useammassakin talossa.

– Yhtenä juhannuksena vedin herneen nenään, kun oma perheeni irrottautui reissuun, ja jätti perinteiset juhlinnat väliin!

Eelis Mäkipää on seurakunnan nuortenilloissa vakiokaartia. Ruoanvalmistusintonaan hän purkaa paitsi kotona myös pitämällä 3.-6.-luokkalaisille kokkikerhoa.

Ihmettelen

Pääsiäisenä minä ihmettelen
miksi muistella jonkun kuolemaa.
Pääsiäisenä minä tajuan:
jos joku pelastaisi minut hukkumasta,
mutta hukkuisi itse,
kyllä minä sen muistaisin!
Ja muistelin.

Pääsiäisenä minä ihmettelen
ristiä ja tyhjää hautaa.
Mitä mielettömyyttä antaa
oman Poikansa kuolla?
Mikä taivaallinen voima
herättää Hänet takaisin elämään!

Pääsiäisenä olen vaiti ja hiljaa
avatun portin edessä.
Kuolema ja pahuus on voitettu.
Jumalan Poika kärsi rangaistukseni.
Meille on luvattu ikuinen elämä.
Lahjaksi.
Ei mikään turha juhla.

Teksti ja kuvan maalaus:
diakoniatyöntekijä Pirjo Järvinen

PÄÄSIÄISFIILIS

TARTTUU JA SYTYTTÄÄ

Teksti: lastenohjaaja Minttumaria Ukkonen

Kuvat: Minttumaria Ukkonen, nuorisotyönohjaaja Mikkelä Kivimäki, haastateltavien arkistot

Eri-ikäisiltä hämeenkyröläisiltä kysyttiin:

1. Mitä pääsiäinen sinulle merkitsee? Mikä sinulle on tärkeää pääsiäisessä?
2. Mitä asioita ja tekemisiä kuuluu pääsiäisen viettoosi?
3. Mitä sinulle tulee mieleen seuraavista sanoista: a) pääsiäisruoho b) risti c) kevät?

Sisu Ahovainio, 4
Kirkonkylä

1. Munat.
2. Etsitään pääsiäismunat.
3. a) ruohikko b) ristiäiset
c) saa syödä jäätelöä

Sara Tomperi, 15
Kirkonkylä

1. Pääsiäisenä tärkeää on perheen kanssa oleminen.
2. Haudalla käyminen, suklaan syöminen, rairuohon kasvatus.
3. a) vihreä b) Jeesus c) aurinko, linnut ja koulukiireet

Viljo Ylirautalahti, 16
Kaipio

1. Pääsiäinen ei minulle henkilökohtaisesti ole kovin suuri juttu. Olen toki kristitty, vaikkakin toistaiseksi vielä suhteellisen agnostikko. Tiedän, että pääsiäinen on todella tärkeä juhla. Sanottakoon kuitenkin, että ”ei joulua ilman pääsiäistä, eikä pääsiäistä ilman joulua.”
2. Pääsiäisenä syön määmiä vaniljan kera ja pidän sitä vapaapäivänä.
3. a) vihreää, eliö b) ikuinen elämä c) kansojen vapautuminen

Emilia Lastumäki, 22
Pahaoja

1. Minulle on pääsiäisessä tärkeintä hiljentyminen. Yksi pääsiäisen kohokohta on, kun kaappoihin tulevat myyntiin pupuneidin hedelmärakeet!
2. Varsinkin pääsiäisyönä tulee usein käytyä kirkossa. Nuorempana pajunoksien koristelu kuului jokavuotiseen ohjelmaan.
3. a) tipu b) Jeesus c) valmistuminen lastenohjaajaksi!

Annukka Sirkka, 36
Jumesniemi

1. Lupausta syntien anteeksiantosta.
2. Koristelen virpomisoksia tyttöni kanssa sekä toimin virpojalle kuskina. On ihana nähdä virpojalle ovia avaavien ihmisten yllättyneet, hymyilevät ja onnelliset kasvot. Piilotan myös suklaamunia lapsille. Myös osallistuminen pääsiäislauantaina kyläyhdistyksen Munaralliin on hyvällä mielellä palkitsevaa. Pääsiäispäivänä kävelen oman kyläkirkkomme messuun.
3. a) uusi kasvu b) Jeesuksen merkki c) lintujen konsertti

Jari Eloranta, 56
Järvenkylä

1. Armoa, anteeksiantoa ja toivoa. Paria ylimääräistä vapaa-päivää.
2. Yleensä rakkaita, läheisiä ihmisiä, jotain hyvää ruokaa sekä rauhallista oloa ja pelailua. Kirkossakin tulee käytyä. Tänä vuonna teen poikkeuksellisesti jalkapalloreissun Saksaan, tietenkin hyvien kavereiden kanssa.
3. a) alkukevään merkki b) sovitus-tustyö, kaunis tärkeä symboli c) laituritalkoot ja kesän odotus

Leila Rasi, 63
Pappilanmetsä

1. Pääsiäinen on tärkein kristillinen juhla, koska se on Jeesuksen sovitus-työn juhla. Se on merkityksellinen, koska olemme saaneet Jeesuksen sovitus-työn tähden syntimme anteeksi, ja tie on auki taivaaseen Isän luo.
2. Yleensä haluan käydä mahdollisimman paljon seurakunnan hartauksissa. Erityisesti kirkkorstain messu on ollut aina tärkeä minulle. Myös hiljentyminen on tärkeää, perheen kanssa – ja tietysti lasten-las-ten kanssa kaikki pääsiäisen ilot.
3. a) uuden alkua b) armo c) valo

– Kiva tulla kerhoon! kertoo Jade Arheniuksen ilme. Äiti, Päivi, on samaa mieltä.

JUMALAN SYLI on lämmin ja pehmeä

Teksti ja kuvat: lastenohjaaja Arja Tuomala

Naurunaama herkistää juron jörrikän ja saa hymyn karehtimaan parrakkaaseenkin suupieleen.

Tämä voi tapahtua kaupan kassajonoon tympään-tyneelle, joka havaitsee nappisilmäisen, palleroisen naaman tuijottavan herkeämättä edellä asioivan ostoskärryistä.

Jos vain uskaltaa katsahtaa pientä suoraan silmiin, nappisilmän suu leviää korvasta korvaan. Hänen katseensa tulvii vilpitöntä, vallatonta iloa ja valoa.

Hymy tarttuu ja saa aikaan hyvää. Se leviää ja vetää harmaat huolet syrjään.

Yksi hymy voi pelastaa koko päivän.

Lapsella on kyky ja taito olla ihan oma itsensä, ilman ennakkoluuloja, odotuksia tai paineita.

Häneltä saa aidon, suoran ja rehellisen palautteen tilanteessa kuin tilanteessa, välittömästi. Joskus aikuinen mykistyy lapsen viisauden edessä.

Palaute, joka ei unohdu

Kerran pidin lapsille hartauden, johon otin mukaan oikeaa lampaan villaa. Kuljin hartauspiirissä niin, että jokainen sai hypistellä sen untuvaisuutta omin käsin.

Kerroin pehmeiden kuvastavan Jumalan syliä, johon kaikki voivat elämässään käpertyä luottavaisin mielin.

Kun tulin pellavapäisen tytön kohdalle, hän tunnusteli villaa pitkään ja antoi sen kulkea sormiensa lomitse. Sitten hän kohotti suuret siniset silmänsä minuun ja totesi hymyillen: ”Arjan syli on yhtä lämmin ja pehmeä kuin Jumalan syli.”

Yksikään palaute ei ole koskettanut minua yhtä syvästi. Sillä hetkellä ajattelin, että nyt olen saanut kaiken, mitä voin tältä työltä koskaan toivoa.

Siitä lähtien olen kuljettanut hartauksissa jättikoista sydäntä. Sydän kuvaa Jumalan rakkautta ja suurta syliä, turvapaikkaa, johon kaikki mahdumme iloinemme, suruinemme, huolinemme ja murheinemme.

Sakramentit avaavat yhteyden Kristukseen

Synnymme syliin, niin kuin Jeesus itse Maria-äitinsä huomaan. Sylin lämmössä Jeesuskin kasvoi ja kehittyi.

Raamattu kertoo, että myöhemmin Jeesuksen luo tuotiin lapsia, jotta hän koskisi heihin. Opetuslapset moittivat tuojia, mutta sen huomattessaan Jeesus närkästyi ja sanoi heille:

”Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta. Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niin kuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle.” Mark.10:13-15

Jeesuksen sanat luetaan Raamatusta kastetilaisuudessa, jossa lapsi on vanhemman, kummin tai papin sylissä. Kasteessa lapsi otetaan seurakunnan jäseneksi, Jumalan perheväen yhteyteen. Luterilaisessa kirkossa on kaksi sakramenttia: kaste ja ehtoollinen. Sakramentit ovat kirkon pyhiä toimituksia, jotka Jeesus on asettanut.

Jumala käyttää sakramenteja pelastavan työnsä välineinä, kuten sananjulistustakin. Niiden avulla Jumala antaa ihmiselle syntien anteeksiantamuksen ja avaa yhteyden Kristukseen. Luterilaisen ajattelun mukaan Jumala on läsnä kastevedessä sekä ehtoollisen leivässä ja viinissä.

Raamatun sanan sekä kasteen ja ehtoollisen sakramenttien kautta Jumala synnyttää ja vahvistaa ihmisen uskoa.

Pahan vallasta pelastettuja

Kaste on taivaan portti, Jumalan teko ihmisessä. Evankelis-luterilainen kirkko opettaa, että usko Jumalaan Isänä merkitsee sitä, että Jumala on luonut kaiken, näkyvän ja näkymättömän. Jumala ilmaisee meille rakkautensa ja hyvyytensä poikansa, Jeesuksen Kristuksen kautta. Jeesuksessa Jumala syntyi ihmiseksi.

Jumala asettui ihmisen osaan, Jeesuksen ristinkuoleman kautta pelasti ihmisen ja koko luomakunnan pahan vallasta. Pyhä Henki tuo Jumalan hyvyyden ja Kristuksen rakkauden keskellemme. Hän kutsuu meitä ja synnyttää meissä uskon ja uuden elämän.

Ennen taivaaseen astumistaan Jeesus Kristus antoi opetuslapsilleen tehtävän: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskenyt teidän noudattaa. Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti.” Matt. 28: 18-20

Kirkkomuskarin iloinen laululeikki riemuitsee siitä näillä sanoilla:

”Syliä, syliä, syliä annan. Sylissä lapseni elämään kannan. Syliä, syliä, syliä vaan! Siitä sylistä itselle osani saan.”

Lapsi on siunaus. Läsäolollaan lapsi siunaa seurakuntaa ja aikuisia ympärillään – myös haastamalla heitä uudistumaan ja muuttumaan. Seurakunnan tehtävä on Jeesuksen esimerkin mukaisesti siunata lapsia ja nostaa heidät keskelle seurakuntaa, esimerkiksi aikuisille.

(lähde: Kirkkohallitus)

Sydän muistuttaa lapsia Jumalan rakkaudesta ja sylistä.

ILOA ILMASSA

Teksti ja kuva: pastori Erkki Jokinen

Pääsiäinen muutti maailman toiseksi. Se myös teki meistä sen kansan, mikä nyt satavuotiaana olemme. Lipussamme on risti. Sama risti piirrettiin meihin kasteessa ja se piirtyy viimeisen leposijammekin ylle.

Risti kertoo meille rakkaudesta, joka pitää sen, mitä lupaa.

Pääsiäisen tapahtumat kuljettavat meitä surusta iloon, menetyksestä uuteen toivoon. Niissä kuljettaa elämäkin. Siksi pääsiäinen maistuu elämältä.

Pääsiäinen sijoittuu vuodessa aikaan, jolloin valo voittaa pimeää, päivät pitenevät ja aamu tervehtii herääjää yhä aikaisemmin.

Ensimmäisen pääsiäisen tapahtumatkin alkavat piirtyä näkyviin anivarhain aamulla, kun oli hämärää, eikä mikään ollut vielä selvää. Muutama nainen tulee kolmantena aamuna ristin tragedian jälkeen itkemään Jeesuksen haudalle, mutta se onkin tyhjä!

Jeesuksen ylösnousemuksen ensimmäiset todistajat olivat täynnä hämmennystä ja ihmettelystä. Voiko tämä olla mahdollista? Voiko jokin voima murtaa kuoleman mahdin?

Ylösnousemus ylittää käsityskykymme – niin se ylitti silminnäkijöidenkin. He olivat ensin poissa tolaltaan, mutta sitten tuli ilo. Ja sitä iloa ei enää mikään pyyhkinyt heidän elämästään pois.

Evankeliumit eivät selitä ylösnousemuksen ihmettä. Se kätkeytyy varhaisen aamun niukkaan valoon. Näemme vain sen seuraukset, muutoksen, jonka tämä ihme synnytti satojen ihmisten sydämissä.

Seuraukset ovat edelleen nähtävissä: pimeää täynnä oleva maailma on pääsiäisen jälkeen valon läpäisemä. Tänäänkin ihmisen sydämessä voi herätä ennen kokematon ilo Jeesuksen kohtaamisessa.

Usko ylösnousemukseen ja elämään kuoleman jälkeen on täynnä ihmettelyä ja hämmästyttä. Pääsiäinen ei vaadi ihmiseltä varmuutta tai tietämistä. Se kutsuu ottamaan ihmetellen ilon vastaan – kuin naiset ensimmäisenä aamuna tyhjällä haudalla.

Pääsiäinen ja ylösnousemus tulevat meidän ihmisten historiaan, todelliseksi tapahtumiksi, joilla on taustansa ja seurauksensa.

Usko ei siksi ole ihmisen aate, ei idea eikä mielen näkemys.

Usko merkitsee ihmisen astumista uuteen valoon, jossa toiveet muuttuvat toivoksi ja menetyksistä avautuu uuden ilon mahdollisuus.

Surut ovat yhtä todellisia kuin ilo, mutta viimeiseksi jää ilo.

SOTIEMME SINIVALKOISET

Teksti: pastori Anu Mätäsniemi • Kuvat: haastateltavien arkistot, lastenohjaaja Arja Tuomala

Salme ja Ensio Pussi eivät puhu uskostaan suureen ääneen vaan kulkevat hiljaisesti Jumalaan luottaen. He rukoilevat joka päivä perheen ja sukunsa puolesta.

Ovella on aina iloinen vastaanotto. Siellä seisovat 93-vuotiaat kyröskoskelaiset – sotiemme veteraanit – omin jaloin, mieli ja ajatukset virkeinä!

Salme lenkkeilee joka päivä kiipeämällä kerrostalon rappuset ylös ja alas. Ensio seuraa maailman menoa lehdistä ja televisiosta.

Karjalan kultainen lapsuus

Salmen murre on perintöä Ihantalan kotipitäjästä Karjalasta, hänen mielessään kalliista ja kauniista.

Lapsuudenkodissa piti istua sisällä sunnuntaiaamupäivisin, ulos ei ollut lupa mennä. Lapset kuuntelivat hiljaa, kun äiti luki pyhän epistolat ja tekstit.

Äitienpäivänä 1939 Salme os. Ikävalko pääsi riipille Ihantalan kirkossa. Salme lausuu kuin apteeikin hyllyltä sanat, jotka laulettiin ehtoollispöytään mennessä: *Sun luokses tahdon tulla/Karitsa laupias./Rukoilen itku suulla ja maaten jaloissas./Että sä priiskoittaisit verellä tunton' nyt./Ja apus lahjoittaisit/kun olen väsynyt./*

Samoin hän muistaa selvästi, mitä laulettiin alttarilta pois tultaessa: *Jos tahdot seurata suloista Jeesusta,/hänen ääntäs kuulu/seimes tykö tule./Älä kuule niitä/jotka vievät harhatietä.*

Näitä opetuksia Salme on seurannut koko elämänsä.

Ensio Pussi taisteli mm. Taipaleenjoella, Metsäpirtillä ja Terenttilässä kranaatinheittimen tulenjohtajana.

Muistakaa sankarivainajia!

Ensio Pussi varttui miehen ikään Mouhijärven Uudenpukaran kylässä. Hän toimi innokkaasti paikallisessa suojeluskunnassa. Talvisodassa isänmaallinen nuori mies oli vartiotehtävissä Tyrvään asevarikolla ja Mouhijärvellä.

Samaan aikaan Salme lypsi maitoa sotilaille Ihantalassa Sydänmaan kotikylässä.

Eräänä talvisodan pakkasyönä hän näki Ihantalassa näyn: kuun päälle muodostui risti kirkkaalla taivaalla. Sen hän pystyy yhä mielessään näkemään.

Salme ymmärsi jo silloin, että se merkitsi tulevia ”ristejä”. Edessä oli kuolemaa, tuskaa ja surua. Ras-kaissa merkeissä solmittiin rauha 13.3.1940. Kaikki Salmen lypsämät lehmätkin piti teurastaa.

– Satavuotiasta itsenäistä Suomea pitäisi juhlistaa kunnioittamalla kumpujen alla olevia, kaatuneita sankarivainajia. He ovat luoneet tämän maan, Salme painottaa.

Hämeenkyrön kirkon sankarihaudoilla mieleen nousevat laulun sanat: *Siellä lepäävät sankarit Suomussalmen, Summan, Raatteen ja Kollaarjoen, vaan vapaaksi maaksi he Suomen loivat, on muistoissa kumpujen yö.*

Isänmaa kutsuu

Talvisodan päätyttyä Salme kulki Ihantalasta polkupyörällä Jyväskylään evakkoon. Lottalupauksensa hän oli ehtinyt antaa Kirvun kirkossa, joten jatkosodassa hän sai komennuksen JR 7:ään Adolf Ehnroothin alaisuuteen Viipurin Viestikeskukseen.

Ensio tuli jatkosotaan rintamalle täydennysmieheksi, kun naapurin korsunvartija oli ampunut vahingossa omaa miestä ja tämä oli kuollut.

Pelottiko kumpaakaan sodassa?

– Mie en ossaa pelätä missään mittään, Salme vastaa.

– Kyllä kaikki pelkäs, mutta toiset hillitsi sen paremmin kuin toiset, Ensio toteaa.

Hän painottaa Suomen selviytymisen olleen yksi maailman ihmeistä:

– Talvisotaa ihmetteli koko maailma; pieni yksimielinen kansa pystyi puolustautumaan isoa vastaan.

Ensio tahtoo rauhan ja yksimielisyyden säilyvän suomalaisten keskellä ja hämmästelee sitä, miksi nykyisin pitää riidellä niin herkästi pienistäkin asioista.

Elämän perusta

Suomen evankelis-luterilainen kirkko viettää nyt uskonpuhdistuksen eli reformaation 500-vuotisjuhlavuotta. Uskosta puhuttaessa Salme lausuu nuoruus-

Salme Ikävalko sai lottana komennuksen 1944 Viipurin maalaiskuntaan tyhjentämään kyliä karjoista. Evakuoinnin määränpää oli Hämeenkyrö, josta hän sai käskyn lähteä Sotasairaala 56:een ja sitten Jyväskylän armeijan liinavaatevarastolle. Keltataudin sairastettuaan Salme vapautui armeijan palveluksesta tammikuussa 1945.

nessaan oppimansa värssyn, joka kiteyttää luterilaisen uskomme ydinasiat:

Minä uskon että Jeesus Kristus, totinen Jumala, Isästä iankaikkisuudesta syntynyt, on minun Herrani, joka lunasti minut, kadotetun ja tuomitun ihmisen. Ei kullalla eikä hopealla vaan pyhällä kalliilla verellään, viattomalla kärsimellään ja kuolemalla, että minä hänen omansa olisin ja hänen valtakunnassaan ikuisesti eläisin.

Armo suojaa koko elämän

– Jumalan armo on parasta johdatusta! Salme toteaa ja kertoo joutuneensa sodassa moniin pommituksiin, sillä Viestikeskus oli vain parinsadan metrin päässä Viipurin rautatieasemasta. Kerran sirpale osui otsaan. Aivot eivät silti vaurioituneet. Läheltä piti, ettei kohtalo olisi ollut aivan muu.

Sirpaletta ei voitu poistaa, joten se kapseloitui otsaan ja Salmesta tuli sotainvalidi. Hän on kyennyt elämään normaalisti, mutta vuosien myötä sirpaleen kohdalle otsaan on tullut kuhmu.

Sirpale muistuttaa hinnasta, joka isänmaasta on maksettu. Samalla se kertoo, miten Jumala armosaan piti hänestä huolta.

Samaa koki Ensiokin. Piiskatykin kranaatti osui bunkkerin hirsiseinään, mutta onneksi sellaiseen

paikkaan, että kaikki kuusi miestä säästyivät. Ensio oli kuullut jonkun laskeneen, että piiskatykin keskiyksessä bunkkeria oli ammuttu 88 kertaa.

Joulukuussa 1942 Ensio katsoi kuolemaa melkein silmästä silmään sairastuttuaan kurkkumätään. Peni-silliiniä ei ollut. Viipuriin sairaalassa vanha kapteenilääkäri katsoi puulusikalla sotilaan suuhun ja totesi, ettei tätä miestä olisi saanut tuoda tänne.

Lääkäri uskalsi määrätä Ensioille tuhdin lääkeannoksen ja ihmeen kaupalla toipuminen alkoi. Vieläkin Ensio kertoo kyynel silmässä, miten lääkäri tuli taputtamaan häntä olkapäälle vakuuttaen, että elämä jatkuu.

Perhe ja suku Jumalan turvaan

Armoa on se, että Jeesus kuoli syntiemme edestä, nousi ylös kuolleista ja avasi tien taivaaseen.

Salme kertoo vuosien takaisesta unestaan, jossa meni Jeesuksen hautaan. Se oli tyhjä. Käärinliinat oli siirretty syrjään.

Samaa sanomaa todisti näky Ihantalan taivaalla, kuin ristin jatko-osa: kuolema on voitettu ja Kristus ylösnoussut.

Sota-ajan ihmisten taistelut ja kärsimys eivät olleet turhia, sillä niiden ansiosta elämme vapaassa maassa.

Suomen kansa saa yhä turvautua Jumalan armoon. Ensioita hoitaneen lääkärin sanoin elämä jatkuu.

Minulle Salme ja Ensio Pussin elämä saarnaa Jumalan teoista heidän ja koko isänmaamme vaiheissa.

Pariskunta vie päivittäin rukouksessa koko perheensä ja sukunsa Jumalan armon turvaan.

Lähtiessäni Salme saattaa minut rappukäytävään ja muistuttaa tutun virren sanoilla, että niin ovat voimasi kuin päiväsi. Lopuksi hän toivottaa enkeleitä matkalleni.

Kahvitteletuhetki Pussien luona oli minulle kunniavierailu.

Salme Pussi muistaa ikivanhan karjalaisen virpomisvärssyn:

*Virpoen varpoen tuoreeks terveeks
tulevaks vuodeks / niin monta urpaa kuin
on varpaa / munan kanastais, voilusikka
lehmästäis / kaakkuna taikinastais,
mehupullo pannustais*

Lopuksi kysyttiin monta kertaa että
”Luppaatko, luppaatko, luppaatko?”

Salme ja Ensio Pussi viettävät kesällä 70-vuotishääpäiväänsä. Yhteiseen taipaleeseen on mautunut niin iloa kuin kärsimyksiä, joista selviytyminen on avartanut heille armoa ja toivoa. Salmen mielessä soi virsi 341: Kiitos sulle Jumalani, armostasi kaikesta, jota elinaikanani, olen saanut kokea.

Nareeman valokuvaa elämää Za'atarin pakolaisleirissä. Kuva: Ville Asikainen

IHMINEN EI OLE KAUPPATAVARAA

Yhteisvastuu 2017 torjuu ihmiskauppaa. Keräyksen esimerkkikohdemaassa, Jordaniassa, yhteisvastuuvaroin tuetaan Syyriasta sotaa paenneiden nuorten koulutusta ja toimeentuloa, mikä ennaltaehkäisee altistumista ihmiskaupalle ja muulle hyväksikäytölle.

Suomessa keräysvaroin autetaan ihmiskau-
pan uhreja. Keräys käynnistyi sunnuntaina
5.2.2017.

Hämeenkyrön omasta, paikallisesta keräys-
tuloksesta 10 prosenttia kohdistuu turva-
paikan saaneiden nuorten kotoutumiseen.

 YHTEISVASTUU

Suorat tilinumerot

Aktia FI82 4055 0010 4148 41

Nordea FI16 2089 1800 0067 75

Pohjola pankki FI14 5000 0120 2362 28

Viitenumero 302122

Voit lahjoittaa myös puhelimella

Soita

0600 1 5005 (5,09 € / puh+pvm)

0600 1 7010 (10,26 € / puh+pvm)

0600 1 7020 (20,28 € / puh+pvm)

Lähetä tekstiviesti numeroon 16588

Kirjoita viestikenttään

APU5 (5 €)

APU10 (10 €)

APU20 (20 €)

Keräyslupa RA/2016/344,
voimassa 1.9.2016–31.8.2017, Manner-
Suomi, myöntänyt Poliisihallitus 15.7.2016.

**AUTA JA
LAHJOITA**

PÄÄSIÄISEN TAPAHTUMAT

Hämeenkyrön kirkossa

SU 9.4. KLO 10
Palmusunnuntain messu

TI 11.4. KLO 18
Hiljaisen viikon sanan ja musiikin ilta

TO 13.4. KLO 18
Kiirastorstain messu
”Pyhä Ehtoollinen”

PE 14.4. KLO 19
Pitkäperjantain sanajumalanpalvelus
”Jumalan Karitsa”

LA 15.4. KLO 23
Pääsiäisyön messu
”Kristus on voittanut kuoleman”

SU 16.4. KLO 10, HÄMEENKYRÖN KIRKKO
SU 16.4. KLO 13, JUMESNIEMEN KIRKKO
Pääsiäispäivän juhlamessu
”Kristus on ylösnoussut!”

MA 17.4. KLO 10
2. pääsiäispäivän messu
”Ylösnoukseen kohtaaminen”

USKONPUHDISTUKSEN JUHLAMESSU

Kyröskosken torilla
Helatorstaina 25.5. klo 10

Konfirmaatiopyhät kesällä 2017

7.5. klo 10 Hiihtolomaripari

25.6. klo 10 Särkijärvi I

16.7. klo 10 Särkijärvi II

6.8. klo 10 Särkijärvi III

Lastenleirit kesällä 2017

Särkijärvellä

1.-2.-luokkalaisille 5.-6.6.

3.-4.-luokkalaisille 7.-9.6.

5.-6.-luokkalaisille 10.-12.6.

SUOMALAINEN MESSU

Hämeenkyrön kirkossa
lauantaina 12.8. klo 22

www.hameenkyronseurakunta.fi

SOMEMPI SEURAKUNTA

Facebook: Taivaallinen suhde

Instagram: @taivaallinensuhde

Blogi: taivaallinensuhde.net

Iloa ilmassa -lehden julkaisija:
Hämeenkyrön ev.lut. seurakunta

Päätöimittaja: Erkki Malmberg
Kansikuvat: Erkki Jokinen

Kuva sivulla 3: Annie Spratt/Unsplash
Toimitussihteeri: Erja Taura-Jokinen

Taitto: Roosa Lupunen
Paino: Hämeen Kirjapaino Oy

Hämeenkyrön seurakunta

Hollitie 2, 39100 Hämeenkyrö
p. 044 724 8300

hameenkyro.seurakunta@evl.fi

PÄÄSIÄISEN UUTINEN ON KRISTUKSEN VOITTO KUOLEMASTA.

”Tekin tunnette nyt tuskaa,
mutta minä näen teidät vielä uudelleen,
ja silloin teidän sydämenne täyttää ilo,
jota ei kukaan voi teiltä riistää.”

Joh.16:22